

מבטא שגוי

דובר לא-ערבי שוגה לרוב בכמה נקודות והן:

– אי-הקפדה על הכפלת עיצור המסומן ב- – כך ששומעים בְּדִי במקום בְּדִי (בְּד - דִּי) – א-ס-נָא-רָה במקום אַצ-צָנ-נָא-רָה = הוּן של החכה, שמו של עיתון נצרת.

– אי-הקפדה על הגיית ההברה הארוכה, ז"א הגייתה כהברה קצרה. שומעים סְלֶמֶת במקום סְלֶ(א)מַאת, וְן במקום ל- וִין, מְרֵד במקום מְרִיץ, וכד'.

– אי-הקפדה על מקום ההטעמה: אַבְנֶכּ בִּיכְתָב במקום אַבְנֶכּ בִּיכְתָב (בנך כותב); מְדַרְסְתוּ במקום מְדַרְסְתוּ וכד'. דוגמאות של תרגילים לשם רכישת מיומנות בשינויי ההטעמה, ראה מוסף להלן.

– הגיית החיריק הקטן (שצריך להיות קצר ועמום – ראה כרך 1, עמ' כ) כחיריק גדול, ז"א כצליל ברור וחד. לא-ערבים מבטאים בִּינָת במקום בִּנָת, אִיסְמֶכּ במקום אַסְמֶכּ, מְנָסִיב במקום מְנָצֵב (משרה), ועוד.

יש גם, כמובן, כל האותיות המיוחדות לשפה הערבית, כמו הנחציות (דִּי, ט, צ, זִי) והאות ק בהגייתה הספרותית קִי. הגייתן של אותיות אלו אפשרית בעזרת כמה תרגילים ואין לוותר על המאמץ. אם המורה והתלמידים יקפידו לפחות על שתי הנקודות הראשונות, יחול שיפור ניכר בהגייתם.